

Daniel Timariu

Daniel Timariu

Fete în roșu și alte povestiri polițiste

Copyright © Daniel Timariu

Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TIMARIU, DANIEL

Fete în roșu și alte povestiri polițiste / Daniel Timariu

Tritonic, 2016

ISBN: 978-606-749-157-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HLIB

Comanda nr. 208 / iulie 2016

Bun de tipar: august 2016

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

FETE ÎN ROȘU ȘI ALTE POVESTIRI POLIȚISTE

Părinților mei, cu dragoste.

Cuprins

Fete în roșu	7
Sinucigașa de la Royal	35
Doamna Minculescu	65
Scrisorile	93
Atentatele	147
DUBLĂ CRIMĂ	205

Fete în roșu

1.

Inspectorul Danelescu ridică legitimația și cei doi agenți de la Poliția Comunitară îi făcăruă semn că poate trece. Dincolo de banda fluorescentă se găsea un teren viran, mărginit spre bulevard de un mic gard din fier, cândva de culoare verde, acum îndoit și ruginit, și, în partea opusă, de spatele unui rând de garaje, ridicate fără autorizație de locatarii blocurilor din jur, imediat după 90.

Era ora patru dimineață și somnul încă nu-l părăsise complet. De la chioșcul non-stop de pe Magheru luase o cafea neagră. O poșircă făcută la automat pentru doi lei de o vânzătoare cel puțin la fel de adormită ca el. Când deschise gemulețul chioșcului un miroș de sudoare și mâncare gătită îi infundase nările. Măcar ea stătea la cald și nu trebuia să umble noaptea la minus cinci grade, spre un niciunde din spatele

unui bloc gri mirosindă sărăcie. Mulțumi de cafea, după care mai ceru una, să o aibă pe drum și acolo, unde va sta până la răsăritul soarelui, privind, notând și întrebând pe cei din jur dacă au auzit sau au văzut ceva.

Privi scena, nu înainte de a ridica un deget spre cei doi polițiști, pentru a le cere să tacă. Nu acum. Prima dată să văd eu.

În spatele unei rămășițe dintr-un gard viu ce flanca gardul din fier ruginit, ascuns parțial de frunze și crengute, se vedea corpul unei femei, învelit într-un pardesiu roșu. Părul decolorat stătea despletit, luminând solul întunecat. Vârfurile i se ridicau la fiecare pală de vânt, vrând parcă să plece din acel loc sordid în care întâmplarea îl părăsise. Hipnotizat, se ghenui lângă ea, aplecându-se tot mai mult. O ușoară adiere îi aduse mirosul unui parfum floral. Închise ochii și încercă să-și imagineze ce fel de parfum era. Nu părea ceva scump, mai degrabă unul ieftin cumpărat în sticluțe colorate de la Dragonul Roșu.

Restul corpului nu se distingea bine printre sutele de frunze care o acoperiseră ca un al doilea veșmânt.

– Călătoria ta spre țărâna a început, murmură el.

– Ați spus ceva, reacționă unul din polițiști.

Îi făcu semn din mâna să-și vadă de treabă și continuă să urmărească linia trupului, asa cum se vedea, cu greu, printre rămășițele vegetale. Păși aplecat și oftă abia auzit când văzu gleznele subțiri și ciorapii fini care le acopereau. Părea mult prea Tânără. Ce căuta aici? Ce întâmplare a vieții o chemase spre a sfârși într-un loc dosnic, gri, mirosind puternic a vechi și umed?

Le făcu semn celor doi să raporteze și aprinse o țigară, sorbind din când în când din cafeaua, acum rece și fără aromă.

– Ne faceam rondul pe jos, de la Universitate până la Romană, apoi... știți, ne întoarcem pe partea cealaltă, că trebuie să ne oprim să verificăm și gangurile și ușile de la blocuri... că intră unii și se...

– Treceți peste, le zise el.

– Da, păi am trecut pe aici, dar nu am văzut nimic suspect.

– Când eram pe partea cealaltă am văzut, interveni celălalt polițist dornic să spună și el ceva.

– Nu ai crede, continuă primul, dar părul parcă strălucea!

Inspectorul privi în lungul străzii, becurile de pe stâlpi lumenau încă. Din blocul învecinat se auzeau zgomotele începutului de zi. În curând vor ieși cei care plimbă câinii. Apoi cei care încep la șapte și curând restul, un puhoi de oameni care vor da viață orașului, acum adormit. Aruncă țigara și o strivi cu vîrful pantofului de asfaltul negru și rugos. *Dar tu, Bucureștiule, tu, doar mimezi somnul. Noaptea, când săngele cald, mirosind a transipație și cărnați prăjiți, se odihnește, te înfrâげști în rele cu un alt fel de fluid, unul care curăță, care elimină, care ucide. Cine ești tu?*

– Cine e? E din zonă?

– Ăăăă, nu, nu știm. Poate că e una de-aia, știi mata. Dar pe aici...

– Ne-am mirat când am văzut-o!

– E un cartier muncitoresc, nu prea sunt de-astea.

– Și dacă sunt, sunt ziua.

– Adică, noaptea umblă!

Și râseră amândoi. Ei știau. Știau pe dracu. Se întoarse cu spatele, privind lung spre corpul abia ghicit de sub morțanul de frunze, dar mai ales la capul mic acoperit de bucle aurii, încă atât de pline de viață. Oftă. În depărtare se auzea

sirena unei poliții. Veneau tehnicienii de la laborator și restul echipei.

– Mergeti să le spuneți unde să parcheze, le spuse celor doi.

Apoi, păși peste micul gărduleț și întoarse ușor capul fetei. Nu se înșelase, fata nu avea mai mult de 16 ani, o copilă scăpată de acasă. Frumoasă și miroșind delicat a copil. Scrâșni din dinți și reveni în stradă chiar în momentul în care dubița laboratorului parcă încălecând bordura trotuarului.

2.

Intră pe Magheru dinșpre Romană și, în timp ce făcea sensul giratoriu, privi cu poftă la băiatul care mergea pe lângă bicicletă înfulecând lacom dintr-un covrig cu susan. Probabil student la ASE, prea subțire îmbrăcat pentru vremea rece. Erau sub zero grade și umezeala mai adăuga câteva grade negative. Oftă și cotrobăi febril prin poșeta de alături. Scoase celularul și o dată cu el și reportofonul, care clipea complice și roșu. Oftă a doua oară și profitând de ambuteiajul specific începutului de zi, îl puse la încărcat. Măcar să am timp să-l folosesc, gândi abătută.

Nu era neobișnuită cu telefoanele matinale. Dar le ura fizic, cu toată ființa. Când auzea bâzâitul monoton pe care-l făcea când vibra pe suprafața lucioasă a noptierei știa că o nouă zi de rahat va începe. Cine inventase vorba cu omul harnic care se scoală de dimineață nu locuise în București.

Dimineața era perioada oamenilor nervoși, a anxioșilor sculați cu noaptea în cap și obligați să meargă spre platformele industriale de la marginea orașului. Sau a funcționarilor sictiriți și palizi de la munca de birou. Sau a miilor de indivizi plecați să golească blocuri cenușii de zeci de etaje ca să umple blocuri în nuanțele de crom ale geamurilor ce înveleau precum hainele de blană, cocotele urbane. Zgârie-nori, paralelipipede de business în care personalitățile erau șlefuite zi de zi până ce devineau un singur fluviu uman, gri și uniform, ce se scurgea grotesc în fiecare dimineață într-o direcție și seara în celaltă direcție.

Privi peste miile de mașini căutând culoarea semaforului, apoi acceleră întrând cu viteză pe banda a doua și iute pe banda întâi. Auzi claxoane și simți undele înjurăturilor. Trase de volan și intră într-o parcare laterală. Nu vedea niciun loc liber, dar, de undeva dintre două Dacii de culoare incertă, apără un băiat cu părul vâlvoi, slab, cu hainele mult prea mari, dar cu ochii vii și mișcări energice.

– P'aci doamna!

Îi arăta un spațiu îngust dintre un SUV imens cu benă acoperită și o Skoda gri. Se strecură între ele dirijată de vocea subțirică a parcagiului.

– At' văz't doamna' dacă asculaț pe băiatu?

Îi dădu doi lei, și-l întrebă din scurt:

– Unde sunt mașinile de poliție?

Puștiul se îndepărta deja, fugind șonticăit spre un alt client.

– După blocuri, doamna, după blocuri!

Privi la blocurile mari și cenușii care mărgineau bulevardul. Pe undeva pe aici, nici nu mai ținea minte în care din ele, locuia Danelescu, Ovidiu Danelescu. Sau poate pe

alt bulevard. Sau poate în alt cartier. Trebuie să beau o cafea, altfel am să înnebunesc. *Toate sunt atât de asemănătoare.*
Blocuri și bulevarde. Oameni și mașini.

Tresări, telefonul bâzâia insistent în buzunar. Chiar el.

– Da, Ovidiu.

Ascultă răsuflarea grea a bărbatului. Era tot aşa cum îl lăsase acum doi ani. Tăcut și ursuz. Încruişă degetele la spate. Ia să vedem, se gândi, acum mă va certa că sunt în întârziere.

– Ești în întârziere.

Zâmbi. E neschimbăt.

– Nici cu elicopterul nu veneam mai repede. Noroc cu parcagiul acesta creț...

– Florin.

– Florin? se miră ea.

– Așa îl cheamă, Florin, e din Rădăuți.

Așa și, i-ar fi plăcut să spună. Ce are a face de unde este? Dar se liniști imediat. La urma urmei ea începuse. Iar el? El era doar el, neschimbăt.

– Ai o cafea și pentru mine? întrebă ea cu speranță.

– Tu haide mai repede, o repezi el, și pregătește-ți aparatul cu obiectivul lung.

Închise telefonul. Aparatul foto. Da. Uitase de el. Fuga înapoi la portbagaj. Teleobiectiv. Deschise portbagajul și înhăță aparatul. Era treaba lui Bogdan, fotograful redacției, dar el stătea în Dristor și mai avea până să ajungă. Verifică să aibe tot ce trebuie și verifică localizarea pe GPS-ul celularului. Hm, trebuia să se întoarcă. Blocul căutat era pe Rosetii.

Văzu imediat mașinile de poliție parcate de-a lungul străzii, pe jumătate urcate pe trotuar, blocând pista de biciclete. Una singură avea girofarul în funcțiune, în timp ce restul păreau a căuta să se integreze în cenușul zonei. Polițiști

comunitari și de la rutieră stăteau câte doi din loc în loc grăbindu-i pe curioși și având grija ca cei de la criminalistică să nu fie deranjați. Aproape de colțul unui garaj din tablă ruginită, confundându-se cu el, văzu silueta subțire și înaltă a lui Danelescu. Îi făcu semn și se grăbi să-l întâlnească. Dar inspectorul aruncă țigara aprinsă, o stinse și dispără în spatele garajului.

Doi comunitari ii blocărau drumul. Scoase legitimația.

– De la ziarul „De Știut”.

Se opri lângă banda care delimita locul. Danelescu o aștepta trăgând cu nesaț din altă țigară.

– Dacă mai întârziai un pic, făcu cu mâna un semn circular, nu mai aveai nimic de văzut.

– Neață și tie, ii spuse ea și începu să facă fotografii.

Văzându-l și auzindu-i vocea fu străbătută din nou de acel sentiment de neliniște. Nici acum nu putea spune ce nu mergea bine în relația lor. Ce anume o îndepărtașe de el. Sau pe el de ea. Făcea poze și discuta cu tehnicienii, glumind pe seama halatelor lor, rupte pe alocuri. Dar oricât încerca să se depărteze de el, oriunde și cu oricine discuta, avea în permanență imaginea lui stând drept lângă gardul viu, mărginit de bare de fier strânse într-o încercare nereușită de gărduleț, privind-o și analizând-o.

Când termină, se apropiie și-l întrebă direct, un pic nervoasă de tăcerea lui.

– De ce m-ai chemat pe mine? Ce te macină?

El se uită și, sub figura nerasă și obosită, mai mult ghici decât văzu un spasm de nemulțumire.

– Nu aici. Tu doar vezi și auzi.

Își privi cu atenție vârfurile pantofilor, de parcă un indiciu important era marcat pe ei.

— Trebuie să ajung la sediu, să fac raportul. Pe la şase seara ne putem întâlni?

Apoi dându-și seama de încarcătura vorbelor, se corectă grăbit.

— Să discutăm despre caz. Dacă vrei.

Dădu afirmativ din cap. El se îndepărta deja de ea. Îi urmări treciul gri cum flutură în frigul tot mai pătrunzător, de parcă venea noaptea și nu ziua. Îl salută pe Bogdan, abia sosit, purtând mai multe camere pe umăr și pe restul colegilor, de la alte redacții, gălăgioși și furioși că nu fuseseră anunțați mai repede. Cadavrul era deja băgat în furgoneta de la medicina legală. Nu mai era nimic de văzut. Nimic de vorbit. Înălță din umeri și plecă spre parcarea în care Florin din Rădăuți făcea pe parcagliu.

3.

Când intră în biroul inspectorilor, toate vorbele încetară. Lui Danelescu asta îi aminti de cazul Sorin Mihăileanu, când fiul bătrânlui Mihăileanu, un individ înrăit în băutură, îl atașase pe la spate cu o bâta de baseball. Dar soarta fusese blândă cu el și nu leșinase. Bețivanul era prea slab pentru a mai putea mânnui bâta cu putere, dar, cu un pocnet scurt, lumea fusese redusă la tăcere. Auzea doar săngele pulsând în urechi, aerul cum trece prin plămâni și un țăuit tot mai puternic și enervant.

Și acum se auzea, ca pe o persoană străină care-i respiră în urechi, și se vedea reflectat în privirile celorlați. Aruncă

cheile de la mașină pe birou și porni fără a mai aștepta invitația oficială, spre biroul șefului.

Bătu scurt și intră. Comisarul stătea rigid într-unul din cele două fotoli din dreapta intrării. Pe celălalt fotoliu il recunoștu pe avocatul Tudor Babeți, de la Tânărescu, Mihăileanu și Babeți. Șeful tresări și se încruntă spre el. Apoi cu un gest larg îl prezintă pe avocat.

— Avocatul Babeți, Tudor Babeți.

Se aplecă să-i strângă mâna avocatului. Era mică și moale. Simți nevoia să se șteargă pe pantaloni.

— V-am recunoscut.

Zâmbetul se lăți pe fața smeadă a avocatului.

— Faima vă precede și pe dumneavoastră, domnule detectiv.

— Inspector la criminalistică, preciză el.

— Cel mai bun, din câte m-a asigurat domnul comisar.

Șeful nu părea în largul lui. Dădu din cap afirmativ.

— Da, da.

Se ridică și o dată cu el și avocatul.

— Din păcate, trebuie să plec, treburi urgente mă cheamă la tribunal, noi avocații suntem în permanență în slujba clienților noștri. Știți cum se spune: „clientul nostru, stăpânul nostru”.

Așteptă ca șeful să-și ia la revedere fără să mai spună nimic. Pe figura avocatului, dincolo de politețea și bonomia afișată cu generozitate, se citea o nemulțumire. Ochii mici și prea apropiatai se roteau fără odihnă poposind doar câteva clipe, când pe inspector, când pe comisar, când pe hărțile de pe birou. Danelescu îl fixa, încercând să înțeleagă prezența lui aici, în birou, în aceste momente.

După ce părăsi camera, comisarul Cristian-Manea Boldur se întoarse și parcă umerii i se pleoștiră ca și cum o greutate i

se ridicase de pe ei. Se așeză pe scaunul rotativ de la birou și-l fixă pe inspector.

– Ce părere ai?

– O lichea.

Şeful dădu din cap afirmativ.

– Dă-l în mă-sa, nu despre el vorbeam, ce părere ai de fata găsită?

Se așeză pe scaunul din fața biroului scoțând involuntar o țigără.

– Nă, nă îl admonestă comisarul. Vremurile bune s-au dus. Deci...

Băgă țigara înapoi în pachet gândindu-se la trupul firav și acoperit de frunze. La părul lung și deschis la culoare. La miroslul de putrezicină amestecat cu parfum ieftin și sudoare de copil. Era a doua adolescentă găsită într-o săptămână. Ucise și aruncate ca niște gunoaie. Ca niște haine folosite și vechi. Își frecă tâmpla auzind din nou cum săngele trece zgomotos prin micile artere ale urechii.

– Nu am încă o părere.

Şeful pufni zgomotos și dădu cu palma în teancul de foi. Apoi ridică fila de deasupra și o flutură în fața inspectorului.

– Știi ce e asta?

– Nu.

– Un bilet de adio!

– De la cine?

– De la dracu, de la fata de pe Magheru!

Îi întinse foia și inspectorul o luă cu grija. O sinucigașă? Zâmbi amar. În niciun caz.

– Nu citești!?

Privî scrisul, frumos tipărit la imprimantă, și nu văzu nimic. În față avea chipul inocent și speriat al tinerei fete.

Identic cu cel al fetei de la Gara de Nord. Fețe palide, haine uzate, parfumuri ieftine, dar atent fardate și cu dresuri scumpe și de calitate. Sinucigașă? Inspectorul dădu din cap. Nu, nu pareau. Întinse biletul înapoi spre șef.

– Ce voia avocatul?

Comisarul puse biletul cu grija înapoi în teancul de pe birou. Apoi luă toate dosarele și i se întinse.

– Biletele de adio, scrisori, copii după emailuri și altele. Avocatul reprezintă familia fetei. Verdictul lor este sinucidere din dragoste.

– Verdictul lor? întrebă mirat Danelescu. De când avocații dau verdicte?

Dar comisaul îi făcu semn să se liniștească.

– Și cealaltă? întrebă el, înțelegând semnele șefului.

– Exact, și cealaltă. Cele două erau iubite, dacă îți poți închipui. Erau îndrăgostite și, vezi Doamne, din dragoste s-au sinucis.

– E posibil, spuse inspectorul.

– Căcat, replică comisaul. Ascultă-mă pe mine: căcat!

Liniștea reveni după strigătul comisarului. Își aranjă nodul cravatei.

– Oficial, avem două sinucideri din dragoste. Mergi și vorbește cu părinții, vezi, e musai să fie avocatul de față. Clănțăul a spus clar asta și nu avem încotro.

– Aveți vreo bănuială?

Comisarul dădu a doua oară cu putere cu palma în birou.

– Vezi ce se ascunde sub tot rahatul asta. Împielităul ăla scrobit nu-mi place, nu-mi place deloc. Dar fi atent, își aplecă capul mare spre inspector, cu discreție. Află amănunte. Cum naiba s-au sinucis astea două la distanță de o săptămână? Ceva nu se potrivește, află ce și raportează!